

В случай на утвърдителен отговор, ще бъде ли отговорът различен, ако при определяне на количеството на преходен запас и на количеството на излишък, също е възможно да се държи сметка за увеличаването на обема на производство, на преработка или на продажба на оператора, за периода, през който са изградени запасите, както и други елементи, независими от оператора?

2.2 Съответства ли на целта на Регламент (ЕО) № 1972/2003 на Комисията събирането на такса върху излишъците и в случаите, когато се установи наличието на излишък у оператора към датата 1 май 2004 г., ако той докаже, че пускането на пазара на излишъка след 1 май 2004 г. не му е донесла действителна печалба, която да се изрази в разлика в цените?

- (¹) ОВ L 139, стр. 55; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 56, стр. 71.
 (²) ОВ L 256, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 4, стр. 3.
 (³) Регламент (ЕО) № 1972/2003 на Комисията от 10 ноември 2003 година относно временните мерки, които следва да се приемат за търговията със земеделски продукти във връзка с присъединяването на Чешката република, Естония, Кипър, Латвия, Литва, Унгария, Малта, Полша, Словения и Словакия.

Иск, предявен на 8 април 2008 г. — Комисия на Европейските общности/Република Финландия

(Дело C-144/08)

(2008/C 171/24)

Език на производството: фински

Страни

Ищец: Комисия на Европейските общности (представители: I. Koskinen и D. Triantafyllou)

Ответник: Република Финландия

Искания на ищеца

— да се установи, че Република Финландия е нарушила задълженията си по член 7, параграф 1 от Директива 83/182/ЕИО на Съвета от 28 март 1983 година за освобождаване от данъчно облагане в Общността при временен внос на някои превозни средства от една държава-членка в друга (¹), като при определянето на евентуалното освобождаване от данъчно облагане във връзка с временния внос на някои превозни средства от една държава-членка в друга е използвала непълна дефиниция за обичайно местоживееене,

— да се осъди Република Финландия да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

За целите на евентуалното освобождаване от данъчно облагане, член 7, параграф 1 от Директива 83/182/ЕИО включвал разпо-

редби относно обичайното местоживееене, според които се определяла държавата-членка, под чиито разпоредби попадал временният внос на някои превозни средства от една държава-членка в друга, както и държавата-членка, която е оправомощена да облага с данъци въпросните превозни средства. Член 7, параграф 1 от Директива 83/182/ЕИО уреждал някои изключения от правилото, според което обичайното местоживееене е мястото, където едно лице живее не по-малко от 185 дни през годината. По-конкретно съгласно член 7, параграф 1, алинея 2 от Директива 83/182/ЕИО за обичайно местоживееене на едно лице, чиито професионални връзки са с място, различно от мястото, с което са личните му връзки, вследствие на което лицето живее последователно на различни места, разположени в две или повече държави-членки, се смятало мястото, с което то има лични връзки, при условие че указаното лице постоянно се връща там. Все пак изрично се пояснява, че не било необходимо последното условие да бъде удовлетворено, ако лицето живее в една от държавите-членки с цел изпълнение на задача с определена продължителност.

Финландските разпоредби обаче предвиждали такова условие за постоянно завръщане и в случай, когато лицето живее във Финландия с цел изпълнение на задача с определена продължителност. Така Финландия не е транспонирала надлежно член 7, параграф 1 от Директива 83/182/ЕИО в своите разпоредби.

- (¹) ОВ L 105, стр. 59; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 66.

Жалба, подадена на 3 април 2008 г. от Efkon AG срещу определението на Първоинстанционния съд (петти състав) от 22 януари 2008 г. по дело T-298/04 — Efkon AG/ Европейски парламент и Съвет на Европейския съюз

(Дело C-146/08 P)

(2008/C 171/25)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Efkon AG (представител: M. Novak, Rechtsanwalt)

Други страни в производството: Европейски парламент, Съвет на Европейския съюз, Комисия на Европейските общности

Искания на жалбоподателя

— Съдът на Европейските общности да постанови решение и да отмени като незаконсъобразно обжалваното определение на Първоинстанционния съд от 22 януари 2008 г. (T-298/04) и да разпореди на същия да проведе редовно производство и да постанови решение по същество;

- Съдът да отмени обжалваната разпоредба от директивата като лишена от правна валидност и да осъди ответниците да заплатят съдебните разноски;
- Съдът да установи по-нататък, че определението от 22 януари 2008 г., постановено по подадена на 21 юли 2004 г. жалба, представлява нарушение на член 6 от EMRK поради прекалено дългата продължителност на производството и това е основание за предоставяне на правна закрила на жалбоподателя.

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателят обосновава своята жалба срещу посоченото определение на Първоинстанционния съд с неправилно тълкуване на член 230, четвърта алинея ЕО и с допусната в хода на производството правна грешка.

Първоинстанционният съд бил отхвърлил жалбата като недопустима на основание на това, че жалбоподателят не бил засегнат пряко и лично от обжалвания акт по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО.

Това правно становище било погрешно. Първоинстанционният съд не бил преценил, че посегателството в областта на интелектуалната собственост само по себе си представлява лично и пряко засягане, което води до лично и пряко засягане по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО. Същността на патента се състояла в това, че на определен правен субект се предоставяло изключително, ограничено във времето право. Такова право логично можело да бъде учредено само на един правен субект. Никой друг не разполагал с тези права, поради което посегателството над това право чрез общностен правен акт непременно водело до възникване на лично и пряко засягане.

Доводът на Първоинстанционния съд, според който освен жалбоподателя съществуват и други лица, предлагащи електронни системи за пътно таксуване, които евентуално са засегнати по същия начин като жалбоподателя и поради това налице не е пряко и лично засягане, не бил основателен. Не можело да се изключи съществуването на пряко и лично засягане по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО въз основа на това, че имало и други засегнати от обжалвания правен акт лица, когато те дори не притежавали патент.

Отхвърлянето на уведомлението на жалбоподателя, от което ставало ясно, че той разработва ISO-CALM-инфрачервен стандарт и поради това е получил държавно отличие, се изтъква като нарушение на правото на участие на страната в производството. Накрая продължаването на производството за период от четири години също не можело да бъде прието и само по себе си представлявало тежко нарушение на процесуални правила.

Преюдициално запитване, отправено от *Arbeitsgericht Hamburg* (Германия) на 10 април 2008 г. — *Jürgen Römer/Freie und Hansestadt Hamburg*

(Дело C-147/08)

(2008/C 171/26)

Език на производството: немски

Преподаваща юрисдикция

Arbeitsgericht Hamburg

Страни в главното производство

Ищец: *Jürgen Römer*

Ответник: *Freie und Hansestadt Hamburg*

Преюдициални въпроси

- 1) Представяват ли уредените с 1. Ruhegeldgesetz der Freien und Hansestadt Hamburg (Първи закон на града Хамбург за пенсиите за възраст, наричан по-нататък „Първи RGG“) допълнителни пенсии, изплащани на бившите служители на *Freie und Hansestadt Hamburg* и на техните наследници, „плащания, правени по държавни схеми и други подобни, включително държавно социално осигуряване и социална закрила“ по смисъла на член 3, параграф 3 от Директива 2000/78/ЕО на Съвета от 27 ноември 2000 година за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите⁽¹⁾, така че посочената директива (наричана по-нататък „Директивата“) не се прилага в областта, обхваната от Първи RGG?
- 2) При отрицателен отговор на предходния въпрос:
 - 2.1. Представяват ли разпоредбите на Първи RGG, които при определяне на размера на пенсиите правят разграничение между омъжените/женените получатели на пенсии и други получатели на пенсии, и предвиждат по-благоприятно третиране на омъжените/женените получатели на пенсии спрямо лицата, които имат регистрирано съжителство с лица от същия пол (наричани по-нататък „партньори“) съгласно Закона на Федерална република Германия за регистрираното съжителство (*Lebenspartnerschaftsgesetz*), „национално законодателство относно семейното положение [или] зависещите от това обезщетения“ по смисъла на съображение 22 от Директивата?
 - 2.2. При утвърдителен отговор на предходния въпрос:

Води ли това до неприложимост на Директивата към визираните по-горе разпоредби от Първи RGG, въпреки че посочената директива не съдържа никакво съответствие на основанията в съображение 22 ограничение на приложното си поле?
- 3) При отрицателен отговор на точка 2.1. или на точка 2.2.:

Нарушава ли § 10, алинея 6 от Първи RGG, по силата на който се счита, че пенсиите, изплатени на омъжени/женени получатели на пенсии, които не са живяли продължително време отделени от своите партньори, попадат в данъчна категория III/0 (по-изгодна за данъчнозадълженото лице), а пенсиите на всички други получатели на такива в данъчна категория I (по-неизгодна за данъчнозадълженото лице),